

GRIMAX

Călătoria în Adâncuri

De fiecare dată când zâmbești,
un pitic primește ciocolată.

Miruna

*Dedic această carte
bunicii mele, doamna
profesoară de limba
și literatura română
Chirichița Ursache,
un pedagog desăvârșit,
datorită căreia lumea
este un loc mai bun.*

CAPITOLUL 1

Un altfel de grimax 03

CAPITOLUL 2

Intrarea în Adâncuri 13

CAPITOLUL 3

Prima Probă 23

CAPITOLUL 4

A Doua Probă 33

CAPITOLUL 5

A Treia Probă 49

CAPITOLUL 6

În Ținutul Luricilor și întoarcerea acasă 69

CAPITOLUL 1

Un altfel de grimax

Grimaxii trăiau într-un sătuc așezat de jur împrejurul unui lac adânc, ascuns în munți. Erau creaturi ciudate asemănătoare unor pitici, cu pielea portocalie și părul roșu vâlvoi.

Într-o căsuță galbenă de pe marginea lacului trăia cea mai înstărită familie de grimaxi din sătuc. Un străbunic descoperise o comoară fabuloasă, diamante, rubine și pietre prețioase ascunse într-o ladă de lemn putrezit îngropată în spatele casei. Străbunicul se prăpădise cu mult timp în urmă, dar lăsase comoara moștenire copiilor și nepoților săi și aceștia fuseseră cumpătați, astfel încât și în ziua de azi o parte însemnată din acea comoară rămânea ascunsă în casă, într-un loc secret pe care doar cel mai bătrân membru al familiei îl știa. Cea care știa acum locul secret era bunica, o grimax cu fața ridată și păr alb, înțeleaptă și veselă cum nu mai era alta în sat. Toată lumea o cunoștea și o căuta pentru leacurile din plante pe care le pregătea și pentru vorbele bune cu care alina supărările grimaxilor. Ceilalți locuitori ai căsuței galbene erau mama, tatăl și un grimax micuț. Acesta era foarte diferit de restul grimaxilor, căci se născuse cu părul albastru intens. Bunica îl luase imediat sub aripa sa protectoare, deoarece îi era teamă că alți copii ar fi putut să facă glume pe socoteala înfățișării sale neobișnuite. Astfel Olun, căci acesta era numele micuțului, creșcu în preajma bunicii, departe de veselia celorlalți copii și de jocurile lor amuzante. Învățase să citească de mic și devora cărți întregi ca pe bomboane. Așa se face că până la vârsta de 10 ani, cât avea acum, știa mai multe decât toți ceilalți copii de vârsta lui și nu se simțea bine în compania lor, căutând să stea mai mult în preajma adulților.

Olun visa să găsească ascunzătoarea comorii. Se gândea zi și noapte la pietrele minunate și la acea ladă de lemn putrezit pe care și-o imagina uriașă, ferecată cu un lacăt de argint și lanțuri grele. De când auzise pentru prima oară povestea comorii, de la bunica lui, nu încetase să pună întrebări, să ceară detalii, să caute indicii, să construiască supoziții și ipoteze. Dar nimic nu ieșea la lumină. Olun verificase toate ascunzătorile posibile și imaginase altele noi. Își întrebase bunica de sute și sute de ori, dar aceasta nu făcuse decât să dea din cap cu blândețe și să zâmbească tainic.

Într-o zi, se întâmplă ceva neașteptat. Bunica veni în camera lui, ca în fiecare dimineață, să-l trezească din somn și să-i aducă micul dejun, lapte proaspăt de capră, pâine de casă și zmeură.

— Olun, îl mângâie ușor pe frunte, hai, trezește-te somnorilă, soarele e de multă vreme pe cer gata să îți încălzească năsucul.

— Băiețelul își mișcă ușor capul albastru, deschise un ochi și privi pe jumătate adormit la bunica lui. Apoi căscă adânc, ca o pisică, și se întinse cât era de lung.

— Bună dimineața, bunicuțo! Ce foame îmi e, deschise Olun ochii mari și pofticioși spre farfuria aburindă cu lapte. Se ridică în șezut, trase tăvița spre el și începu să înfulece ca un lupușor flămând.

— Olun, îți voi spune un secret. Trebuie să fii foarte atent și mai ales, să nu suflă niciun cuvântel nimănui!

— Promit bunico, șopti micuțul înfiorat de solemnitatea momentului, promit să nu spun nimănui nimic, nimicula!

— Termină-ți mai întâi laptele, apoi spală-te, îmbracă-te și vino să vorbim în grădină.

— Da, bunico, încuviință Olun. Vin imediat!

Zece minute mai târziu, un băiețel curat și nerăbdător ieși din casă și se îndreptă cu pas hotărât de grimax mare spre banca pe care bunica lui îl aștepta tricotând. Olun se așeză cuminte și așteptă.

— Mă întrebi de foarte mult timp unde e ascunsă comoara care e în familia noastră de generații. Ei bine, a venit timpul să afli.

Olun făcu ochii mari cât două portocale. Nu-i venea să creadă că acest moment venise în sfârșit. Bunicuța continuă liniștită:

— Comoara a fost găsită când se săpa fântâna din curte. Stră-străbunicul meu, care era un grimax puternic și foarte înțelept de care toți ceilalți grimaxi din sat ascultau și pe care îl respectau foarte mult, a decis să construiască o fântână în acest loc unde este acum curtea casei, dar care atunci era o încrucișare de cărări. Mulți grimaxi treceau prin acel loc și stră-străbunicul meu dorea să îi ajute, să se poată cu toții bucura de apa proaspătă a fântânii și să nu mai călătorească atât de departe pentru a aduce apa în sat. Așa că, într-o zi, a început să sape. Trei zile mai târziu, în timp ce lucra de zor, sapa i se înfipse cu un zgomot înfundat într-o bucată de lemn. Bucata de lemn s-a dovedit a fi o ladă solidă pe care a scos-o cu grijă din pământ, a curățat-o și a dus-o în casă. Lada era ferecată cu un lacăt de argint și lanțuri grele (ochii lui Olun se făcură și mai mari). După o muncă migăloasă, acestea fură înlăturate, lada curățată și într-un final, spre bucuria bătrânului,

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

strălucea în mijlocul casei așteptând doar să fie deschisă. Atunci când în cele din urmă prețioasa ladă fu deschisă, un val de lumină multicoloră a inundat camera și zeci de pietre strălucitoare s-au împrăștiat pe podea. Diamante, rubine, safire, ametiste, smaralde, toate se amestecau în curcubee strălucitoare care transformau noaptea în zi și aruncau șuvoaie de lumină din căsuța până atunci întunecată. Stră-străbunicul a strâns repede toate pietrele și le-a pus înapoi în ladă, a ferecat-o la loc și a ascuns-o într-un cufăr vechi. Prea târziu însă; cineva îl observase.

Bunica se opri brusc din povestit, căci părinții lui Olun se pregăteau de plecare. Tocmai coborâseră pe treptele casei și se îndreptau acum spre poartă:

— Noi plecăm acum. Să fii cuminte Olun! Să asculți de bunica!

— Da, mamă! Stăm pe bancă și spunem povești!

Bunica zâmbi cu îngăduință și îl mângâie cu duioșie pe părul albastru.

— Așa e, spunem povești. La revedere, dragii mei. Să aveți o zi bună!

— Gata, bunico, exclamă Olun. Au plecat! Spune mai departe, spune repede!

— Spun, spun, îi zâmbi ea. Unde rămăsesem?

— Cineva văzuse comoara, șopti Olun emoționat.

— Da, într-adevăr, cineva în noapte îl observase pe bătrân descoperind comoara, adunând pietrele și ascunzând apoi lada. Acest cineva era un luric, o ființă înspăimântătoare a întunericului care trăiește sub pământ, în catacombele săpate de ape profunde și popoare din vechime. Luricul apăru pe neașteptate în spatele bătrânului și îl apucă de braț. „Comoara este a noastră, îi șuieră el. Am venit să o iau înapoi.” Stră-străbunicul meu scutură cu îndârjire din cap, își trase brațul și îl provocă pe luric: „Dacă vrei comoara, trebuie s-o câștigi în luptă dreaptă!” Și se luptară, se luptară zile și nopți, pentru că erau amândoi la fel de puternici și la fel de îndârjiți. După ce se luptară, se odihniră, iar luricul îl privi cu uimire: „Nu cred că te pot dovedi. N-am mai întâlnit pe cineva atât de puternic. Dar fără comoară nu plec.” După cum îți spusese mai devreme, stră-străbunicul meu era un grimax înțelept și respectat așa că îi propuse luricului să facă o învoială. Astfel, hotărâră împreună ca luricul să ia comoara cu el în Adâncuri, dar de fiecare dată când cineva din sat s-ar

fi găsit în nevoie, grimaxii aveau să dea de veste, iar el le trimitea o piatră prețioasă. Zis și făcut. Luricul lăsa câteva pietre și coborî cu lada în lumea sa din Adâncuri. De atunci încoace, promisiunea a fost respectată. De fiecare dată când cineva din sat avea o nevoie sau un necaz, stră-străbunicul meu și apoi fiul său și fiul său și apoi tatăl meu aruncau câte o nucă legată cu sfoară groasă pe un canal strâmt paralel cu fântâna și a doua zi la răsărit recuperau nuca în care găseau câte o piatră prețioasă.

Lipit de bunica lui, Olun asculta cu atenție. O luase de mână și o ținea strâns, strâns, uimit de povestea comorii.

— Deci comoara nu e ascunsă în casă. Am căutat-o degeaba, se necăji el pentru o secundă. Dar nu-i nimic, e mai frumoasă povestea așa cum s-a întâmplat și cum mi-ai spus-o tu, bunico! Cum de mi-ai spus-o? se minună el.

Bunica oftă și îl privi cu atenție:

— Olun, tu ești un băiețel tare isteț și curajos. Ai moștenit aceste trăsături de la stră-străbunicul meu. Dar ai moștenit și altceva, părul lui albastru, minunat. Luricii au mare respect față de un grimax cu păr albastru. Ei bine, grimaxii au astăzi nevoie de tine. Cred că ești singurul care ne poate ajuta.

— Cum, bunico? întrebă Olun uimit. Ce s-a întâmplat?

— Ultima nucă s-a întors goală înapoi. Niciodată grimaxii nu au cerut mai mult decât le-a trebuit. Comoara era uriașă și nu cred că am primit de-a lungul timpului mai mult de 100 de pietre. Ceva s-a întâmplat. Și trebuie să aflăm cât de curând. Câțiva grimaxi sunt foarte bolnavi. Se pare că o molimă ucigătoare bate la porțile sătucului nostru liniștit și trebuie să ne apărăm.

— Ce trebuie să fac? se entuziasmă Olun.

— Va trebui să fii foarte curajos, înainte de toate. Va trebui să te duci în Adâncuri, acolo unde luricii își au sălașul și să îl cauți pe cel care are grijă de comoară. Când stră-străbunicul meu a încheiat înțelegerea cu luricul venit să ia comoara, au scris totul pe o bucată de coajă de copac și au parafat-o. Îi vei da această dovadă scrisă și o scrisoare din partea mea. Am fost și eu odată în Adâncuri, când bunicul meu, care era și el un grimax cu părul albastru, a trebuit să ceară câteva pietre în plus din cauza unui război care ne distrugea.

